

27.07.2022

Med Mario Draghis afgang får Italien igen en politisk valgt leder

Hvad der venter Italien politisk, er altid svært at spå om. Men ikke mindst nu, hvor den ikke-folkevalgte Draghi måtte give op.

Skrevet af

Ditte Brasso Sørensen

📞 +4561101115

✉ ditte@thinkeuropa.dk

Italiens premierminister, Mario Draghi, måtte i sidste uge træde tilbage, efter at flere af koalitionspartierne i hans regering trak deres støtte. Draghis afgang kommer på et sårbart tidspunkt både for Italien og for Europa, men hans afgang var både uundgåelig og betyder en tilbagevenden – på godt og ondt – til en politisk valgt leder.

Italiensk politik er kendt for at være turbulent. Regnbuekoalitionen, med Draghi i spidsen, har regeret i næsten 18 måneder, hvilket er længere end gennemsnittet for italienske regeringer efter Anden Verdenskrig. Selv om hyppige regeringsskifter er et italiensk kendingsmærke, har Draghis afgang skabt frygt for politisk kaos og handlingslammelse i Italien på et kritisk tidspunkt, hvor Europa kigger ind i en mulig økonomisk recession og en højspændt sikkerhedspolitisk situation.

11

Det er sandsynligt, at reformvilligheden vil være mindre, og at en kommende regering kan vise sig at have sværere ved at finde bølgelængden med EU, både hvad angår økonomi og i forhold til Rusland.

Draghi blev indsat som leder af en bred koalition bestående i af både højre- og venstrefløjen i 2021. Draghi er blandt de mest garvede europæiske politiske ledere, og hans lederskab har opnået en næsten mytisk karakter. Det er forbundet med professionalisme og effektivitet, og Draghi bliver hyldet som den (muligvis eneste), der evner at rette op på Italiens skrantende økonomi.

Hans afgang har skabt frygt for, at det vil skabe et yderligere pres på Italiens økonomi og mulighed for at gennemføre de reformer, der er en betingelse for udbetalingen af de europæiske genopretningsmidler. Ligesom det frygtes, at den kommende regering i Rom vil være mindre samarbejdsvillig i forhold til EU.

Hans afsked var dog på trapperne. Draghi har understreget, at han ikke ønskede at føre valgkamp og derfor ikke ville fortsætte efter det italienske parlamentsvalg, der skulle holdes senest den 1. juni 2023. Ikke nok med, at hans afgang var forventet, ville den kommende tid også have været svær for Draghi, der skulle holde sammen på en bred koalition op mod en valgkamp.

Det er endnu uvist, hvem der bliver Italiens næste premierminister. Meningsmålingerne indikerer, at det vil være en højrefløjskoalition ledet af Giorgia

Meloni fra det national-konservative Italienske Broderskab med deltagelse af Lega og Forza Italia. Sker dette, vil Italien have den mest højreradikale regering i Europa.

Selv om det er for tidligt at spå om, hvem der vinder valget post-Draghi, er det dog tydeligt, at Draghis brede koalition efterlader et politisk rum, hvor politiske alternativer er uklare. Det Italienske Broderskab er reelt det eneste parti, der har stået uden for Draghis koalitionsregering, hvilket har vist sig at gavne dem. Deres popularitet er steget fra ca. 4 pct. i 2018 til at stå til at få ca. 22 pct. af stemmerne i dag.

Italiensk politik post-Draghi vil være en tilbagevenden til "normalen" i den forstand, at den næste politiske leder vil være valgt og ikke indsat. Italiensk politik post-Draghi vil nok blive både turbulent og polemisk. Det er sandsynligt, at reformvilligheden vil være mindre, og at en kommende regering kan vise sig at have sværere ved at finde bølgelængden med EU, både hvad angår økonomi og i forhold til Rusland.

Så selv om Draghis afgang ikke er uden problemer, har valgte ledere dog den fordel, at de ved at kæmpe om alternative politiske programmer sikrer en situation, hvor vælgerne, hvis de finder medicinen for bitter, kan vende sig mod dem, der regerer, uden at vende sig mod det politiske system. Så selv om der er mange grunde til at begræde Draghis afgang, er det også væsentligt at holde fast i, at den slags lederskab, Draghi er repræsentant for, er med til at trække meningen ud af valgbehandlingen.